

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

א. הא תו למה לי אי לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול ... לאכול ולהקטיר ... דבהאי כי אורחיה קמחשב ובהאי כי אורחיה קא מחשב אימא לצטרף קמ"ל 2

הדרן עלך כל המנחות..... 2

פרק שני..... 3

א. הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר ... שהוא פיגול וחייבין עליו כרת להקטיר לבונתה למחר ... פסול ואין בו כרת..... 3

ב. אין מפגלין בחצי מתיר..... 4

ג. בשני בזיכי לבונה של לחם הפנים שאין מתיר מפגל את המתיר..... 5

ד. דכמה דלאו מתקטר קומץ לא מיתאכלי שירים..... 5

ה. אי בעי האי מקטר ברישא ואי בעי האי מקטר ברישא..... 6

ו. ליקוט לבונה בזר פסול..... 6

ז. הולכה שלא ברנל שמה הולכה..... 7

ח. והולכה בזר פסולה..... 8

ט. שחט שני כבשים לאכול אחת מן החלות למחר הקטיר שני בזיכין לאכול אחד מן הסדרים ... אותו החלה ואותו הסדר ... והשני ... זה וזה פיגול וחייבין עליו כרת 8

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

דף יג.

**א. הא תו למה לי אי לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול
... לאכול ולהקטיר ... דבהאי כי אורחיה קמחשב ובהאי
כי אורחיה קא מחשב אימא לצטרף קמ"ל**

כבר התבאר זבחים דף סה. ולעיל דף יב: שאין אכילה¹ פחותה מכזית, ולא הקטרה פחותה מכזית, לפיכך המחשב לאכול מדבר הראוי לאכילה פחות מכזית או שחשב להקטיר מדבר הראוי להקטרה פחות מכזית בין במחשבת זמן בין במחשבת מקום, הזבח כשר.

העבודות² מצטרפין לכזית, כגון אם הישב בשעת קמיצה על חצי זית והישב ג"כ בשעת נתינה בכלי או הולכה או הקטרה על חצי זית, הרי אלו מצטרפין לכזית. שד' עבודות לענין זה כאחד השיבני. ואם מחשב על כזית, אפילו הישב שיאכלו שנים הכזית או ביתר מכדי אכילת פרס, הרי זה פיגול כיון דהוא כזית.

חשב להקטיר כחצי זית מן הקומץ וכחצי זית מן הלבונה הרי אלו מצטרפין, שהלבונה עם הקומץ למנחה כאימוריין לזבח, לפיכך אם חשב להקטיר כזית מן הלבונה חוץ לזמנו הרי זה פיגול כמו שנתבאר.

הדרן עלך כל המנחות

¹ רמב"ם שם פרק יד הלכה י
² מנחת חינוך שם אות ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

פרק שני

א. הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר ... שהוא פיגול וחייבין עליו כרת להקטיר לבונתה למחר ... פסול ואין בו כרת

י"א³ שאם הישב בשעת קמיצה וגם בשעת ליקוט לבונה, ובמתן שניהם בכלי, ובהולכת שניהם למזבח, ובשעת הקטרת שניהם, מחשבת חוץ לזמנו הרי זה פיגול, אבל אם לא פיגל אלא באחד⁴, כגון שחשב בשעת קמיצה ולא בליקוט לבונה, או בשעת מתן אחד בכלי, או בשעת הולכת אחד, או בשעת הקטרת אחד, הרי זו פסולה ואינה פיגול עד שיחשב מחשבת הזמן בכל המתיר שהוא הקומץ עם הלבונה בשעת קביצת הקומץ וליקוט הלבונה או בשעת נתינת שניהן בכלי או בשעת הולכתן⁵ או בשעת הקטרתן, דאין מפגלין בחצי מתיר⁶, וזה הקומץ והלבונה שניהם מתירין⁷ ובאחד מהם הוי ליה חצי מתיר.

³ רמב"ם רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יג הלכה ו ה, ערוך השולחן העתיד סי' קנב סעי' א
⁴ רמב"ם שם פרק טז הלכה זומנחת חומא ומנחת קנאות שאין נותנים [עליהן] לבונה אין בהם אלא מתיר אחד [דהיינו] הקומץ. (מנחת חינוך שם).

⁵ מבואר דדוקא בהולכה זו פוסל מחשבה, אבל בהולכה דמתן כלי, היינו לאחר הקמיצה דנותנה בכלי והוליד ליתן בכלי אין המחשבה פוסלת. ובמשנה למלך שם הקשה, דלכאורה נראה במנחות ט"ז ע"ב דהילוך דמתן כלי על כרחך מפגל לכולי עלמא. עיי' שם מה שתירץ (מנחת חינוך שם אות ט). ועיי' ליקוטי הלכות מנחות 17 מ שם"ל דאף בהולכה זו מפגל ע"פ הגמ' במנחות טז ע"ב.

⁶ ואפילו נתן הקומץ במחשבת פגול ואת הלבונה בשתיקה לא הוי פגול ולא אמרינהן דכל העושה על דעת ראשונה עושה והוי כפיגול בשתיקה. ערוה"ש שם ח

⁷ והר"מ לשיטתו דתיבף היה ליקוט הלבונה ונותן בכלי על הסולת ומוליד שניהם יחד ונותנם על גבי האישים, א"כ נחשבים כאחד ולא נתפגל רק בחישוב בשניהם. אך דעת רש"י [מנחות י"ג ע"ב ד"ה ליקוט] והתוס' [שם ע"א ד"ה קמ"ל] אינו כן, וסוברים דהקמיצה ומתן כלי והולכה נתפגל בקומץ בלבד דהוי עבודה שלימה, דאין קמיצה בלבונה וגם לא מתן כלי בלבונה, עיי' רש"י שם [מ"ז ע"א ד"ה בקמיצה]. (מנחת חינוך שם אות ט).

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

וי"א⁸ שאף אם חישב בשעת קמיצה או בשעת נתינת הקומץ בכלי או בשעת הולכתו מחשבת הזמן, אע"ג שלא חישב בליקוט לבונה הרי זה פיגול כיון שאין עבודות הללו מתירי הקרבן.

אבל בשעת הקטרה לכו"ע כיון שהיא העבודה המתירה את קרבן המנחה והיא גמר ההתרה, אינו מפגל אא"כ חישב אף בהקטרת הלבונה.

ולפיכך חישב בשעת הקטרת⁹ הקומץ שיקטיר הלבונה למחר אינה פיגול שאין הקטרה מפלגת הקטרה¹⁰.

וכן אם הקטיר הלבונה לבדה או הקומץ לברו והוא מחשב לאכול שירים למחר, הרי זו פסולה ואינה פיגול, שאין מפגלין בחצי מתיר.

אבל אם הקטיר את הקומץ לברו וחשב שיקטיר לבונה למחר ואחר כך הקטיר הלבונה וחשב שיאכל השירים למחר, הרי זה פיגול¹¹, שהרי פשטה מחשבת זמן בכל המנחה.

ב. אין מפגלין בחצי מתיר

כבר התבאר במסכת פסחים דף סג. שהכלל בפגול¹² הוא שאינו נחשב פגול עד שיקרבו כל מתיריו ומתיר הזבחים הוא זריקת הדם ומתיר המנחות הוא הקטרת הקומץ והלבונה שזוהו במקום זריקה. ולפ"ז יש שני מתירים במנחות. ונפסק שאין פגול עד שיפגל בכל המתיר, שאם פיגל בקומץ ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ אין בו כרת עד שיפגל בשניהם בכל המתיר.

⁸ ערוך השולחן העתיד שם בדעת רש"י מנחות טז ע"א ד"ה כמה דברים אמורים והטעם נראה דבשלמא בשעת ההקטרה שזוהו גמר ההתרה וכיון שאין מתירין זה בלא זה בעינין שיפגל בשניהן דא"כ אין שם מתיר עליהן, אבל בג' העבודות דלאו מתירין הן, והרי הולכה היא עבודה שאפשר לכטלה כדתנן ספ"ק דזבחים, ומ"מ מפגלין בה שכך גזרה תורה, וא"כ גם בקומץ בלבד הוי פיגול, והכי נראה שאין שום ספק בזה.

⁹ רמב"ם שם ה"ח

¹⁰ . ודבר זה אינו אלא במנחות דזבחים ליכא ב' מתירים.

¹¹ ועיין בערוך השולחן העתיד שם סעי' יג שהסתפק מה הדין בהקטיר הקומץ לאכול שיריים למחר ואח"כ הקטיר הלבונה לאכול שיריים למחר, שאפשר שאינו פיגול כיון שלא היו הקומץ והלבונה בחיבור אחד, או דילמא דהרמב"ם נקט מקרה שמפגל ממתיר למתיר לומר שפשטה בכולה, אבל אם בשניהם פיגל במחשבה אחת לשניהם אע"ג שלא יהי בחיבור אחד הוי פיגול. ועיי"ש כיצד פשט זה לדינא.

¹² כלומר מחשבת חוץ לזמנו שעושה עבודות הקרבן כדי לאכול וכיו"ב חוץ לזמנו. ערוה"ש העתיד שם א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

דף יג:

ג. בשני בזיכי לבונה של לחם הפנים שאין מתיר מפגל את המתיר

לחם הפנים היו מסדרין בכל שבת י"ב חלות, והיו מסדרין גם כן על השולחן שני בזיכין שהיה בכל אחד קומץ לבונה, ובשבת השניה היו מסלקין הלחם והבזיכין והיו מקטירין הבזיכין על מזבח החיצון, והחלות היו נאכלים ליום ולילה כקדשי קדשים¹³ והמתירין של הלחם היו הקטרת הבזיכין.

ואם סילק או הקטיר הבזיכין על מנת לאכול לחם הפנים למחר או להקטיר הבזיכין למחר הרי הלחם פיגול,

סילק או הקטיר אחד מן הבזיכין במחשבת הזמן. אינו פיגול דאין מחשבין בחצי מתיר. ומ"מ נפסל הלחם¹⁴ ומקטיר הבזך השני¹⁵. אולם אם חזר וחשב מחשבת זמן בהקטרת הבזיך שהני נתפגל.

גם בהולכת בזיכין למזבח נתפגל הלחם דהיא עבודה כמו בזבח ובמנחה דנתפגל בהולכה,

ואם הוליד בזך אחד במחשבה, י"א¹⁶ שאינה מפגלת כיון שהוא חצי מתיר ואינו מתפגל רק אם חישב בשניהם, וי"א שמפגל, ולא שייך חצי מתיר כיון הולכה לא הוי עבודה מתרת.

ד. דנמה דלאו מתקטר קומץ לא מיתאכלי שירים

¹³ כמבואר הכל בר"מ פ"ה מתמידין ומוספין.

¹⁴ וכבר כתבתי דנפסל רק מדרבנן. מנ"ח שם

¹⁵ דמצינו אפי" בפסול גמור מקטיר הבזיכין

¹⁶ היינו לדעת הרמב"ם לעיל גבי מנחה דבעינן שיפגל גם בלבונה בהולכה דחשיב מתיר, והדעה השניה היא דעת רש"י ותוס' שם"ל שכיון שאינו עבודה המתרת אין שייך בה חצי מתיר. (מנחת חינוך קמד יא).

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כבר התבאר במסכת סוטה דף יד: שכל המנחות¹⁷ הקריבות לגבי המזבח נקמצות ומקטיר הקומץ כולו על גבי המזבח והשאר נאכל לכהנים ומאימתי יותרו השירים באכילה משיצית האור ברוב הקומץ. חוץ ממנחת זכרי כהונה שאינה נקמצת אלא מקטירין אותה כולה.

ה. אי בעי האי מקטר ברישא ואי בעי האי מקטר ברישא

עוד התבאר במסכת סוטה שם שבסדר הבאת המנחה לאחר שקמץ נותן הקומץ לכלי שרת ומקדשו בכלי שרת, ומלקט את כל לבונתה ונותנה על הקומץ שבכלי¹⁸ ומעלהו על המזבח ומולחו, ונותנו על גבי האשים מכלי שרת. וי"א¹⁹ שאחר הקטרת הקומץ היה מלקט הלבונה ומקטירה בפני עצמה.

וי"א²⁰ שיכול להקטיר הלבונה קודם שיקטיר הקומץ, אולם לא יקטירה קודם שקמץ²¹.

ו. ליקוט לבונה בזר פסול

וכל המנחות שקמצין²² אחד מן הפסולין לעבודה הרי הם פסולות, וכן אם לקט הלבונה פסל אף על פי שלא קמץ²³.

¹⁷ רמב"ם מעשה הקרבנות פרק יג הלכה ט יג

¹⁸ דין זה הוא פשוט בגמרא פ"ב דסוטה (דף י"ד) דבתחלה נותן הלבונה ע"ג הקומץ שבכלי ואח"כ מקטיר שניהם יחד. מל"מ שם

¹⁹ וראיתי לרש"י בריש הקומץ זוטא שכתב עלה דההיא דלקט לבונה בזר פסולה דלאחר הקטרת הקומץ היה מלקט הלבונה מעל הסלת ומקטירו ע"כ. נראה דס"ל שלא היתה ההקטרה בבת אחת אלא בזה אחר זה והוא תימה בעיני ובפי צו כתב רש"י שמלקט הלבונה לאחר קמיצה ומקטירו הרי שהליקוט הוא לאחר קמיצה לא לאחר הקטרה וצ"ע. מל"מ שם. והיה נ"ל כי ט"ס הוא ברש"י וצ"ל דלאחר קמיצת הקומץ וכו'. הר המוריה²⁰ תוד"ה ונלבונה זבחים מג.

²¹ ועיין מנ"ח קטז הקשה' מנחות י"ג ע"ב מבואר להדיא דקומץ ולבונה אי בעי האי מקטיר ברישא ואי בעי האי מקטיר ברישא מפורש דיכול לכתחלה להקטיר כ"א בפ"ע ואין חולק בזה וצריך עיון מהאי דסוטה דנראה דלכתחלה מקטיר שניהם כא'

²² רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה א

²³ במל"מ הקשה בריש הקומץ זוטא אמרינן אמר ר' ינאי לקוט לבונה בזר פסולה מ"ט אמר ר' ירמיה משום הולכה נגעו בה קסבר הולכה שלא ברגל שמה הולכה והולכה בזר פסולה ע"כ. ולפי זה יש לתמוה על רבינו שפסק לפסול דהא בגמ' תלו טעמא דפסולה משום דהולכה שלא ברגל שמה הולכה ואילו רבינו בפ"א מהל'

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

וכן הליכת הזר²⁴ לאחר מתן כלי פוסלת כהולכת דם למזבח שפסולה בזר.

ז. הולכה שלא ברגל שמה הולכה

כבר התבאר במסכת זבחים דף יד: שמארבע העבודות הנעשות בזבח היא הולכת הדם אחר קבלתו, ולהלכה קיי"ל שהולכה שלא²⁵ ברגל אינה הולכה, לפיכך כהן²⁶ שקיבל את הדם ועמד במקומו וזרקו למזבח נפסל הזבח.

וכבר התבאר לעיל דף ד. שי"א שצריך הלוך ואפילו שוחט בעד המזבח אינו יכול לעמוד במקומו ולזרוק הדם אלא צריך להלך מעט, ולזרוק כדי לקיים מצות הולכה, ואם לא הולך הדם ברגל אלא זרקו בלא הולכת רגל נפסל הזבח. וי"א²⁷ שאינו צריך, והולכה אפשר לבטלה, ואינו פסול אלא אם עמד ברחוק מהמזבח וזרקו משם.

אלו פסק דהולכה שלא ברגל לא שמה הולכה ומתבאר שם מדבריו שאם עשאה זר לא פסיל וכן בס"פ י"ג מהלכות אלו פסק דהולכה שלא ברגל לא שמה הולכה ואין לומר דס"ל דע"כ לא אמרינן דהולכה שלא ברגל לא שמה הולכה אלא כשאין דרכה בכך אבל כשדרכה בכך שמה הולכה וכמ"ש רש"י בסוף פ"ק זבחים (דף ט"ו) וגרים אלא בהולכה זוטרתי כ"ע לא פליגי דפסול משום דדרכה בכך הא ליתא שהרי כבר כתבנו במקום אחר (א"ה תמצאנו לעיל פ"א מהלכות אלו הלכה כ"ג) דדעת רבינו הוא דהולכה שלא ברגל אפי" שדרכה בכך לא שמה הולכה ואיהו גרים דכ"ע בהליכה זוטרתי לא פסלה וכן כתב הרב לח"מ בפ"א שדעת רבינו הוא כמ"ש. ותי' והנראה אצלי דרבינו לא גרים גבי לקוט לבונה קסבר הולכה שלא ברגל שמה הולכה ולקוט לבונה פסולה בזר ומעמא דמלתא משום דהני כיון דלא סגי' בלאו הכי עבודות חשובות הם ומצותם בכך שצריך ללקט הלבונה ולא דמי להושטת יד לזרוק או להקטיר דהתם הושטת היד לאו עבודה בפני עצמה היא אלא סופה דהולכה היא והא דאיצטריך בגמ' לומר דמטעם הולכה.

²⁴ במל"מ שם ודע שלא נתבאר בדברי רבינו אם הליכת הזר לאחר מתן כלי פוסלת או לא אך מ"ש מקמיצה ואילך מצות כהונה נ"ל דפוסל משום דהוי דומיא דהולכת דם למזבח דפסולה בזר ועוד דכיון דמחשבה פוסלת בהולכת הקומץ ה"ה דפוסל הזר והכי אמרי' בספ"ק זבחים הולכה בזר מחלוקת ר"ש ורבנן ואיתא נמי התם הולכה שלא ברגל מחלוקת ר"ש ורבנן הרי דמדמינן להו להדדי אך לא ידעתי אי בעינן הולכה ברגל כי היכי דבעינן בהולכת הדם ובסוף הקומץ זוטא (דף ט"ז) אמרינן קסבר ר"י כל עבודה שאינה מתרת עבודה חשובה היא לפגל עליה ופירש"י כל עבודה שאינה מתרת כגון הולכה דלא מעכבא דאפשר להושיט זה לזה ע"כ. ור"י הוא מן הסוברים דהולכה שלא ברגל לא שמה הולכה וכדאיתא בספ"ק זבחים ומ"מ עדיין הדבר בספק אצלי וצריך להתלמד ממקום אחר

²⁵ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה כג

²⁶ בספרי רבינו הגרסא כהן גדול ועיין מעשה רקח ועוד אחרונים שכתבו שהוא ט"ס.

²⁷ במל"מ שם כתב להוכיח כן מתוס' בפ"ק זבחים (דף י"ג) ד"ה אתה אומר כתבו דהולכה אפשר לבטלה וכן כתב רש"י ז"ל שם וכן כתבו התוס' בפ"ב דיומא (דף כ"ז) ד"ה והקריבו ובפ"ק דהגיגה (דף י"א), ועיין ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קכד סעיף ו דכתב להוכיח שאף דעת הרמב"ם כן, וכן דייק במעשה רקח שם לדייק בדברי הרמב"ם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

אולם לכו"ע אין צורך שכל ההולכה ממקום הקבלה עד שעת הזריקה, תהיה ברגל, אלא אם קבל ונתנו לחבירו בהושטת יד, וכן חבירו לחבירו כיון שיש קצת הלוך בין בתחלה בין בסוף, מספיק²⁸.

ח. והולכה בזר פסולה

כבר התבאר במסכת פסחים דף סה: ובזבחים דף ד. שקבלת הדם²⁹ והולכתו למזבח וזריקתו וכן הולכת איברים לכבש כל אחת מאלו אינה כשירה אלא בכהן הכשר לעבודה.

ט. שחט שני כבשים לאכול אחת מן החלות למחר הקטיר שני בזיכין לאכול אחד מן הסדרים ... אותו החלה ואותו הסדר ... והשני ... זה וזה פיגול וחייבין עליו כרת

דבר הבא בגלל³⁰ דבר אחר אם הישב בעיקר הדבר פיגול אף את הבא מחמתו. אבל אם פיגול בטפל לא פיגול בעיקר הדבר. לפיכך התורה מפגלת את הלחם והלחם אינו מפגל את התורה. כיצד, השוחט את התורה והוא מחשב שיאכל מבשרה או יזרוק דמה או שיקטיר אימוריה למחר, הזבח עם הלחם פיגול. אבל אם השב לאכול מן הלחם למחר, הלחם לבדו פיגול וזבח התורה אינו פיגול ויקח לחם אחר להתורה.

וכן הדין בשני כבשי עצרת³¹ עם שתי לחם הבאות עמהן, שאם השב מחשבת זמן בכבשים נתפגלו שתי הלחם. השב שיאכל משתי הלחם למחר, שתי הלחם פיגול והכבשים אינן פיגול ויקח לחם אחר. השב באחת מארבע העבודות לאכול כזית מבשר הזבח עם הלחם למחר, הלחם לבדו פיגול והתורה או הכבשים אינן פיגול.

²⁸ מל"מ שם

²⁹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק א הלכה כב

³⁰ שם ה"ו, ערוך השולחן העתיד שם סי' קנג סעי' טו

³¹ שם ה"ח וערוך השולחן העתיד שם סעי' מז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

חישב מחשבת³² זמן בחצי זית בקרבן ומחשבת זמן בחצי זית מהלחם, פיגל את הלחם אבל לא את הקרבן. שעא"ג שמצטרפין לפגל את הלחם אין כח בלחם שהוא הטפל לפגל הקרבן שהוא העיקר.

וכן בלחם הפנים³³ אם הקטיר הבזיכין על מנת לאכול לחם הפנים למחר הרי הלחם פיגול, ואפילו אם חישב לאכול אחד מן הסדרים למחר, היינו אפילו חלה אחת מאחד מהסדרים, דהיו שני סדרים שש חלות בצד אחד מן השולחן ושש בצד השני, הרי השני סדרים פיגול, שאע"ג שהלבונה מפילה לחם כיון שחישב על העיקר שיאכלו למחר הוי פיגול.

³² ערוך השולחן העתיד שם

³³ שם ה"ט, וערוך השולחן העתיד שם סעי' יז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

